

«Шекспірівські пристрасті» за Театром на Подолі

■ ЯК КИЯНИ РЕАГУЮТЬ НА СПОРУДУ, ЩО ВИКЛИКАЄ СТИЛЬКИ ЕМОЦІЙНИХ ДИСКУСІЙ?

Пристрасті навколо нового приміщення Київського академічного драматичного театру на Подолі, створеного за проектом харківського архітектора Олега Дроздова, вирують не перший день. Журналісти «Вечірки» зібрали коментарі, що набрали чималу підтримку в мережі.

Bogdan LOGVYENKO,
журналіст:

– Театр на Подолі – найкраще, що сталося із Києвом за останні роки. Десять років тому я брав участь у захисті столичних дворів від незаконних забудов, зупинили

екскаватор на велотреку. В одному з випадків вікна новобудови мали бути в 20 метрах від сусідніх будинків. Чужі двори відбивали від «охоронців приватних фірм» здебільшого звичайні активісти з усього міста. Місцевим з кожного конкретного подвір'я було начхати. В результаті у Києві понабудували абсурдного і ніякого. В моєму місті навіть на центральних вулицях десятки закинутих пам'яток архітектури, власники яких чекають руйнування, щоб побудувати чергове ніяке.

Але натовп не буде йти на конфлікт з «братішками»-забудовниками. Їм потрібен театр. І владі потрібен театр. Аби показати, що вона слухає. Вміє слухати киян. За театром не стоять такі гроші, які стоять за жакхливими житловими комплексами. Так що, хто радіє, що Театр на Подолі не вводять в експлуатацію, радійте. Це найкраще, що сталося із Києвом, але ви на це не заслужили.

Polli SOROKOVAYA:

– Дуже сподобався Театр на Подолі. Спеціально пішла подивитися, після стільки гнівних публікацій. Дуже цікавий проект, добре вписаний у навколишню архітектуру, не сперечається з оточенням. Перша будівля європейського рівня, яку я зустріла в Києві за останні роки. Саме самостійний проект, а не копіювання і переробка, і бажання сподобатися. Моя повага архітекторам і будівельникам.

Olena MOZGOVA,
продюсер:

– Будівництво сучасних споруд в історичному центрі міста – це дуже непросте справа і завжди викликає особливо багато суперечок. Кожна така спроба завжди

піддається нищівній критиці, суть якої зводиться до того, що новітня споруда руйнує атмосферу старовинного міста, дисонує з оточенням. І що неодмінно треба було будувати «під старовину», за що її саму треба знести, а архітектора репресувати. Я маю надію, що Театр на Подолі найближчим часом введеться в експлуатацію і ми нарешті зможемо піти на прекрасні спектаклі у цю сучасну, з суперпрофесійним обладнанням будівлю!

Оксана ШКУРА,
автор петиції щодо введення в експлуатацію будівлі Театру на Подолі:

– Зовнішній вигляд нового театру може декому не подобатися, але існує також значна кількість людей, які вважають будівлю гарною. Києву потрібен новий театр! 18-ї, 19-ї та навіть 20-ї століття пройшли. В 21-му архітектори мають створювати будівлі, що відповідають новому часу.

Віталій МАЛАХОВ,
художній керівник київського Театру на Подолі:

– Я, звісно, проти того, щоб громадянські пориви використовували популістські гасла, свідомо нагнітали ситуацію, спеціально збуджуючи людей. Адаже замість провакацій міг би бути діалог. Просвітницька робота. Зрештою, є ж круглі столи, за якими збираються професіонали, обговорюють проблеми і знаходять компроміси. Ще один важливий чинник – архітектурне середовище. Різні зодчі незадоволені з різних причин. По-перше, тому, що великі гроші, вкладені в будівництво цього театру, пройшли повз них. По-друге, тому, що з ними не порадилися. І в цьому, звісно, є помилка архітектора Дроздова, який вчасно не провів діалогу з професійним середовищем. Я ж не кажу, що перед ними треба було плазувати. Але і в цьому середовищі є професійні люди, котрих я поважаю.

Людмила ГОРДЕЛАДЗЕ,
директор кінотеатру «Жовтень»:

– Непогано було б отримати публічно офіційну заяву влади щодо глухого кута з Театром на Подолі. В принципі, з будь-якого глухого кута є вихід. Влада зобов'язана дати остаточний вердикт: бути чи ні театру там, і коли. Якщо ні, то коли знесуть і зачий рахунок.

Влад ТРОЇЦЬКИЙ,
режисер, засновник фестивалю «Гогольfest»:

– Я не акцентую увагу на естетичності його вигляду. Для мене важливо, що це дійсно єдине місце в Україні, яке відповідає рівню європейських театрів:

– Ми билися до останнього, просили тимчасовий дозвіл на використання простору Театру на Подолі. 1 вересня нам повинні були видати результати експертизи про

те, що це абсолютно безпечне місце. Але через високу активність організації «Громада Андріївського узвозу» Віталій Кличко особисто заборонив заходити «Гогольfest» до Театру на Подолі, щоб не провокувати цих борців за скріпи.

Ми зібрали унікальну програму музичних, танцювальних і театральних проєктів. Якби ми поставили там вісім європейських проєктів – місту від цього точно не вибуло б.

Ольга КІНДЗЕР,
режисер:

– Завжди будуть люди, яким нічого не подобається... Особисто в нашій країні. Якби ви збудували театр у стилі XVIII століття, вони б все одно писали, верещали...

Оксана ПАЛАНІЧКА,
завліг Театру на Подолі:

– За три десятки років, які триває епопея з будівництвом, наші співробітники звикли до труднощів і працювати, незважаючи ні на що. Ми віримо в те, що скоро всі наші поневіряння закінчаться. Знаєте, коли представники ЗМІ приходять подивитися всередину будівлі, то всі із захватом підкреслюють, що такого чудового театрального приміщення, як у нас, в Україні ще не було. Чимало негативу писали про фасад, який не всім подобається, але «начинка» всіх вражає!

Катя ТЕЙЛОР,
менеджер культурних проєктів, експерт в області сучасного мистецтва:

– Я вам так скажу, Театр на Подолі – це єдина нормальна будівля на Андріївському. І все, що відбувається навколо театру, – це якийсь абсурд. У тих, кого він не влаштовує, було б непогано попросити документи про архітектурну освіту та портфоліо з архітектурними проєктами... Взагалі, хотілося б отримати коментар не тільки керівництва міста, а ще, скажімо, головного архітектора.

Володимир ШЕВЧЕНКО,
заслужений архітектор України:

– Серйозний подив викликає те, що наша культурна еліта активно підтримує незаконні дії деяких членів і органів влади і пропонує нам, ГО, дати їм фактично індульгенцію – право на використання незаконної будівлі. Якщо вони креативні люди, вони могли б зробити якийсь екшен: вдягти своїх гостей, як потрібно за діючим законодавством, у будівничі каски, помаранчеві жилети, провести

інструктаж про те, що вони є людьми, над якими проводиться експеримент у недобудованій будівлі. Вони мали б підписати відповідні документи, що не матимуть жодних претензій у випадку втрати здоров'я або майна...

Лідія ГОНЧАРЕНКО,
голова ГО «Барви життя»:

– Андріївський узвіз є історико-культурним заповідником, і він повинен залишитися для нащадків. Не ми його будували, тому повинні зберегти його, зберегти культуру великого, історичного, прекрасного Києва.

Ольга РУДКОВСЬКА,
член правління ГО «Громада Андріївський узвіз»:

– Публічно відомо, що об'єкт перебудовано на 70%. Отже, за чинними будівельними нормами, він вже новий. Вулиця, яка є пам'яткою містобудування, не може нести на собі такі об'єкти, які руйнують її сутність. Театр на Подолі – це колектив з великою історією, і він має нарешті отримати комфортні умови для роботи. Але, на жаль, виділення ділянки під театр на Андріївському узвозі таких розмірів і з такою функцією – жакхлива містобудівна помилка.

Владислава ОСЬМАК,
керівниця Центру урбаністичних студій Національного університету «Києво-Могилянська академія»:

– Андріївський узвіз – вулиця, яка нібито належить всім, але насправді нікому... Театр на Подолі – найвиразніша форма суперечностей: тут культура воює з культурою.

Діана ПОПОВА,
директор Департаменту культури КМДА:

– В Україні немає нічого подібного. Немає жодного сучасного театру. Потрібно визнати, що ми дуже відстали в цьому плані. Повірте, цей театр стане місцем справжнього паломництва для всіх. І вже через рік, переконавшись у цьому, люди будуть говорити абсолютно інакше, що нарешті з'явилося щось унікальне, чого не було ще ніколи. До цього треба звикнути, адже сучасне мистецтво часто оцінюється і сприймається далеко не одразу. Воно повинно пробуджувати інтерес, змушувати задуматися і робити акценти на нових речах. І цю функцію театр уже виконав. Ви чули, щоб коли-небудь за 25 років люди стільки говорили про театр? Давайте про це говорити! Рухатися в авангарді завжди важко. Давайте йти в авангарді.

